הוה סיים מסאני אוכמי. משמע שלא היו רגילין במנעלים שחורין וכן משמע בסדר תעניות אלו (תענית כב. ושם) דקאמר אדהכי אתא ההוא גברא דסיים מסאני אוכמי ולא רמי מוטי כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי ותימה דבפ"ק דבילה (דף טו.) תנן הוה סיים מסאני אוכמי וקאי בשוקא דנהרדעא אשכחוהו דבי ריש גלותא וא"ל מאי שנא הני מסאני אמר להו דקא מאבילנא אירושלים אמרו ליה את חשיבת לאיתאבולי אירושלים סבור יוהרא הוה אתיוה וחבשוה אמר להו גברא רבה אנא אמרו ליה מנא ידעינן אמר להו או אתון בעו מינאי מילתא או אנא איבעי מינייכו מילתא אמרו ליה בעי את אמר להו האי מאן דקץ כופרא מאי משלם אמרו ליה משלם דמי כופרא והא הוו תמרי א"ל משלם דמי תמרי אמר להו והא לאו תמרי שקל מיניה אמרו ליה אימא לן את אמר להו בששים אמרו ליה מאן אמר כוותיך אמר להו הא שמואל חי ובית דינו קיים שדרו קמיה דשמואל אמר להו שפיר קאמר לכו בששים ושבקוהו: ר"ש אומר אכלה פירות גמורים כו': מ"ט הא דאמר רחמנא [1]ובער בשדה אחר [6]מלמד ששמין על גב השדה ה"מ מידי דצריך לשדה הני כיון דלא צריכי לשדה בעינייהו בעי שלומי אמר רב הונא בר חייא א"ר ירמיה בר אבא דן רב כר"מ ופסק הלכתא כר"ש דן רב כר"מ דתניא[7] [8]כתב לראשון ולא חתמה לו לשני וחתמה לו אבדה כתובתה דברי ר"מ רבי יהודה אומר יכולה היא שתאמר נחת רוח עשיתי לבעלי אתם מה לכם עלי ופסק הלכתא כר"ש כי הא דתנן ר"ש אומר אכלה פירות גמורין משלמת פירות גמורין אם סאה סאה אם סאתים סאתים: **מתני'** [9]המגדיש בתוך שדה חבירו שלא ברשות ואכלתן בהמתו של בעל השדה פטור ואם הוזקה בהן בעל הגדיש חייב ואם הגדיש ברשות בעל השדה חייב: **גמ'** לימא תנן דלא כרבי דאי כרבי [10]האמר עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור אמר רב פפא הכא [11]בנטר בי דרי עסקינן דכיון דא"ל עייל וגדוש עייל ואנטר לך הוא: **מתני'** [12]השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן פטור בדיני אדם וחייב בדיני שמים [13]השלח ביד פקח הפקח חייב [14]אחד הביא את האור ואחד הביא את העצים המביא את העצים חייב [15]אחד הביא את העצים ואחד הביא את האור המביא את האור חייב [16]בא אחר וליבה המלבה חייב ליבתה הרוח כולן פטורין: **גמ'** [17]אמר ר"ל משמיה דחזקיה [18]לא שנו אלא שמסר לו גחלת וליבה אבל מסר לו שלהבת חייב מ"ט מעשיו קא גרמו לו ורבי יוחנן אמר אפילו מסר לו שלהבת פטור מ"ט צבתא דחרש גרמה לו ולא מחייב עד שימסור לו גווזא סלתא

מסאני אוכמי. מנהג אבלים: **כופרא.** כתמרים כבוסר בענבים: **דמי כופרא.** אינו כלום לימכר עכשיו: **והא הוו תמרי.** לאחר זמן: **בששים.** עם הקרקע דהכל בכלל שהקונה קרקע בפירותיה נותן עיניו קצת בשבח של אחר זמן: **דן רב.** מעשה עבד: **פסק הלכתא.** כלומר לימד לתלמידים שהלכה כר"ש הלכה פסוקה לדורות: **לא חתמה לו.** שהה המיוחדת לכתובה: **אבדה כתובתה.** ולא מצית לומר נחת רוח עשיתי לבעלי דא"כ הוה לה למעבד לראשון אלא ודאי גמרה ומקניא: **נטר בי דרי.** שומר הגרנות שמנהגן היה לעשות כל בני הכפר בגורן אחד זה גדישו וזה גדישו וממנין שומר ובהיא אפי' רבי מודה: **מתני' המגיא את הגליס חייב.** דאי לאו אחרון קמא לא עביד מידי: **גמ' נכתא.** לבת טגליי"ש: **גווזא.** קוליס: סלתא

לבתה הרוח כולן פטורין. פר"י דברוח מצויה חייבי כדמשמע בגמ' דתסם ליבוי דרוח מייבי ברוח מצויה מדפריך עלה דבריתא וליהוי חזרה ורוח מסייעתו ואי ברוח שאין מצויה הא לא הוה ליה לאסוקי אדעתיה וא"ת כיון דמתלבה ברוח מצויה יתחייב האחרון של הגחת עליה ה)[ואור] דבכל דוכתי אשכחן שמתחייב לענין אש בשיכול להזיק ברוח מצויה כגון אבנו וסכינו ומשאו שהניחן בראש גגו ונפלו ברוח מצויה והזיקו וכופף קמת מבירו בפני הדליקה דמטיא ליה ברוח מצויה ואין לחלק משום דבהנהו אין מחוסר אלא הולכת האש בעלמא ע"י רוח מצויה אבל כאן מחוסר ליבוי ואין שם אש עליו ולא קרינא ביה המבעיר את הבערה דהא בפ"ק (דף ט.) אמר גחלת כמה דשביק ליה מעמיא עמיא ואזלא אע"פ שמתגדלת בטלטולו מעמיא עמיא ואזלא הא אש דרכה להתלבות ע"י גדנודו של חרש המטלטלה היה המוסר לו חייב הכא נמי יהיה האחרון חייב אע"פ שמחוסר ליבוי וי"ל דלבתו הרוח דמתני' קאי אבא אחר וליבה דהשתא הוי ליבה וליבתה הרוח כבריתא דגמ' וכן משמע ליישנא דכולן ובאין בליבויו כדי לגבות ולא ברוח בפני עצמו כדי לגבות כמו שאפרש בגמ' ובאנס דאם לפרש דליבתו הרוח היינו ליבה וליבתו הרוח אלא נראה לפרש דליבתו הרוח היינו שליבתה הרוח בפני עצמה ברוח שאין מצויה וליבה וליבתו הרוח בגמ' בין מצויה בין אין מצויה וכגון שקודם ליבוי כבר נא הרוח שליבתו לבסוף איזה רוח שיהיה דמאחר שבא כבר כך לי שאינו מצויה כמצויה וכן משמע מתוך תירוצו של רבא שתירץ כגון שליבה ברוח מצויה וליבתו הרוח ברוח שאינה מצויה דגרסינן התם ליבתו הרוח כולן פטורין תמן אמרינן ברוח של אנוסים אבל ברוח שהעולם מתנהג בו חייב ר' יוחנן ור"ל תרוייהו אמרי אפי' ברוח שהעולם מתנהג בו שפעמים הוא בא ופעמים אין בא:

ליבה

עין משפט נר מצוה

מו א מיי' פי"ז מהל' אישות הלכה יא סמג עשין מה טושע"ע אה"ע סימן ל סעיף ח וסימן ק סעיף ג:

מז ב ג מיי' פ"ג מהל' נזקי ממון הלכה טו ועיין בהשגות ובמ"מ סמג עשין סז טושע"ע מ"מ סימן שלג סעי' ד:

מח ד מיי' שם פי"ד הלכה ה סמג עשין סט טושע"ע מ"מ סימן מיח סעיף ז:

מט ה מיי' שם הלכה ו טושע"ע שם סעיף ח:

נ ו ז ח מיי' שם הלכה ז ועי' בהשגות ובמ"מ טושע"ע שם סעיף ט:

נא ט מיי' שם הלכה ה טושע"ע שם סעי' ז:

מוסף רש"י

כתב לראשון. שטר מכר על שדה אחת, ולא חתמה לו. לא הודית בגוזמו מכר, וכתב שטר אחר ללוקח שני על שדה אחרת וחתמה לו, אבדה כתובתה. אם אין שם בני חורין, שהרי הלאשון אומר הנתתי לך מקוס לגבות הימנו (כתובות צה.). יכולה היא שתאמר נחת רוח עשיתי לבעלי. מן השני תגבה (שם). עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור. דשל ומיב ונטר לך קאמר ליה (ב"מ פא:). פטור מדיני אדם. לשלם, וחייב בדיני שמים. פורענות לשלם לרשעים שנתכוון להפסיד את ישראל (גיטין נג.). לא שנו. ההשולח הבעירה ביד חרש שוטה וקטן עצמן דפטור מדיני אדם (לעיל ט:), אלא כשמסר לו גחלת וליבה. המרש, דלא דמי לשור, דשור מזומן להזיק אבל הא דגחלת חרש עביד ליה להזק (לעיל כב:). מעשיו קא גרמו לו. מזומן היזקו והוי כשורו (שם. לגירסת הגמ' שם: ברי היזקא) מכולל היזקו לכל שהיא מזומנת להזיק (לעיל ט: לגי' הנ"ל). ור' יוחנן אמר אפילו מסר לו שלהבת פטור. וכ' יוחנן לטעמיה דאמר אמר משום חצי ונכא מצי לחרש הן (לעיל כב:). צבתא דחרש גרמה לו. אחיזתו של המרש גרמה ההבעה, שהוא נטלה והוליכה לגדיש. נכתא, אחיזתו ומתו, מלשון נכתא שקורין טנילא"ש, ל"ל גרסינן לוותא, יחודו של חרש שתאיחד עם הלהבת ונטלה, ולשון לוותא שגלא"ש, כדאמרינן (ב"ב כא.) ליהוי לוותא לחבריו (לעיל ט). גווזא. עלים יבשים (לעיל כב:).

מסורת הש"ס

א) [נעיל נח:], ב) כתובות צה., ג) לעיל מז: ב"מ פא: ביצה מ., ד) לעיל כב: ט. קדושין מב:, ה) לעיל ט: [ע"ש] כב: [ע"ש], ו) [ד"ה לפילו], ז) [ד"ה כתבה], ח) [ד"ה אבלן], ט) [ד"ה סוף], י) [ד"ה כבלורות], כ) רש"ל.

תורה אור השלם

1. כִּי יַבְעֵר אִישׁ שָׂדֶה אוֹ כֶרֶם וְשִׁלַּח אֶת בְּעִירוֹ וּבִעֵר בִּשְׂדֵה אַחֵר מֵיטַב שָׂדֵהוּ וּמֵיטַב כַּרְמוֹ יְשַׁלֵּם: שמות כב ד

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה הוה מ' והייגו דאמרינן כו'. נ"ב אבל הרי"ף והרא"ש (בפהדרין שם) כתבו של ישראל היו שחורות ושלהם אדומות:

לעזי רש"י

טנליי"ש [טינלי"א]. צבת.

סלתא. עליס דקיס: **ניבה.** כשאדם מדבר מגענע שפתיו ורוח יוצא: **ליהוי לזורה.** דחייב משום מלאכה בשבת אע"פ שהרוח מסייעתו כשהוא מגביה התבואה ברחת שקורין פליי"ה: **מלד אחר.** דלא אהני ליהו: **כגון שליבה ברוח מצויה.** כשמתחיל לנבות לא היתה הרוח נושבת במזוקה ולא היה מבעיר בכך ובאתה רוח שאינה מצויה ונבתו דמילתא דלא שליף אדעתא הוא. אבל זורה לענין שבת קגי לה ברוח מצויה ולהכי איכוין: **למרה למורי.** לשון אישתא למירתא (שבת דף פז.) חמימות. כלומר שלא נפח ממש אלא בנשימה כדרך המחמם בנשימתו את ידיו דאין זה ליבוי כלל: **מלאכה מחשבת.** נתקיימה מחשבתו דניחא ליה ברוח מסייעתו: **מתני' או עפר.** לחבה גירו ונתקלקל: **גמ' דשכיח אש בגייהו.** אין בני אדם מזדהרין בהן לילך עומדין הלכך איכא למימר זה פשע: **אבל גדיש כו'.** דאיכא למימר אנוס היה: [**ולר"י**]. פלוגתא דרבי יהודה בהאי פירקא (ד' פא.): **כל בעלי קומה.** אף בעלי חיים ואילנות: **גירו.** חריסה שלא נזרע. שכמוך שייך בחבנים לחיבה בשאר דברים: **הוה אמינא מה שבשדה.** תבואה קאמר קרא ולא קרקע ממש להכי כתב קמה בהדיא דהשתא אתרבי שדה לגופה של קרקע: הכי גרסינן **כולי האי נמי לאין דומין.** כלומר להבל משונים הנדיקים שקודמים לפורענות: **עיבוחא הוא.** שלא ירמו בדעה העתידה לבא דכתיב כו' בכי

ליבה ולבתה הרוח אם יש בליבויו כדי ללבות חייב ואם **לאו פטור.** בשאין הרוח בפני עצמו כדי ללבות מיירי דאי בשיש בו כדי ללבות אפילו כשיש בליבוי המלבה כדי ללבות למה יתחייב דבלאו ליהו נמי היה הולך ומזיק אלא ודאי כשאין הרוח כדי ללבות מיירי ולכך בשיש בליבויו כדי ללבות חייב המלבה כי הוא עשה הכל דהוה ליה כמו זה יכול וזה אינו יכול דחשיב אינו יכול מסייע שאין בו ממש בפרק המניח (שבת ד' נג. ושם)[ב] ואם אין בליבויו כדי ללבות אע"פ שגם הרוח אין כדי ללבות פטור דלא מיחייב משום אלא אם כן עשה כל כך בפני עצמו בלא סיוע הרוח או דבר אחר שיוכל להזיק הרוח מצויה אחר גמר המעשה שלו דהכי משמע המבעיר את הבערה שבפני עצמו עשה את הבערה שיכול להזיק הרוח מצויה ולכך כאן פטור דבלאו ליבוי לא היתה יכולה להזיק והליבוי דהיינו גמר עשייתה לא עשה המלבה בפני עצמו ופריך אמאי פטור ליהוי כשעושה הליבוי ע"י סיוע הרוח כאילו עשאה בפני עצמו כמו לענין שבת דחשיב זורה ורוח מסייעתו כעושה בפני עצמו ומשני הכא במאי עסקינן כגון שליבה מצד אחד שבענין זה אין דרך הרוח לסייעו ולכך כי מתרמי שנסתייע בליבוי הרוח פטור דלא הוה ליה לאסוקי אדעתיה שיצטרף ליבוי הרוח עם ליבויו דלא שכיח שיצטרפו ולא הו"ל להזהר בכך יותר מברוח שאין מצויה כך פר"י ועוד יש לפרש כגון שליבה מצד אחד שאין בליבויו ללבות כל המדורה ולא ברוח אלא לד אחד דמדורה ליבה הוא ולד אחר ליבה הרוח ואם לא היתה המדורה מתלבה כי אם מצד אחד היה הולך וכבה מחמת שהוא מועט ומחמת שהאשות מתחברות יחד המגדלת האש ומזקת ולא דמי השתא לזורה ורוח מסייעתו דמה שליבה לא סייע הרוח כלום: **רבא** אמר כגון שליבה ברוח מצויה

ולבתה הרוח ברוח שאין מצויה. והא"פ אם יש בליבויו כדי ללבות עם רוח מצויה חייב דחשיב כאילו עושה הכל בפני עצמו ואם לאו שאין בליבויו בהדי רוח שאין מסייעתו נעשה המלבה פטור דברוח שאינה מצויה לא הוה ליה לאסוקי אדעתיה: **רבי** זירא אמר כגון דצמרה צמורי. לא נפח בחור כענין נשיבת הרוח אלא חוס הבל פיו הוציא על האור ללבותו והכי קאמר אם יש בליבויו בפני עצמו כדי ללבות חייב ואם לאו פטור אע"פ שבסיוע הרוח מלבה דלא הוה ליה לאסוקי אדעתיה שתצטרף נשיבת הרוח לגימור שלו ויסתייע על ידה ללבות דלא שכיח שתצטרף נשיבת הרוח עם הגימור לסייעו כי הס מקלקלים זה את זה אע"פ שנשיבה מלד אחד כי הגימור חס והרוח קר:

רב אשי אמר כי אמרינן זורה ורוח מסייעתו הני מילי לענין שבת דמלאכת מחשבת אסרה תורה. וכשגורס לזרות הרוח המסייעתו הוי מלאכת מחשבת ולהכי חייב בגרמת זרייה זו אבל עושה מעשה של זרייה בפני עצמו לא אקרי [ו](זורה) לכך הכא לא מקרי מבעיר אלא גורם והתורה לא חייבה אלא מבעיר ולא הגורם [ו](אלא) הבערה ע"י רוח המסייעתו ולהכי חשיבא הא גרמא לענין האש ככל שאר גרמות דקי"ל גרמא בנזקין פטור ומר בר רב אשי דפריך גבי רקתא בלא יחפור (ב"ב דף כו. ושם)[ז] מאי שנא מזורה ורוח מסייעתו מני סבר כרב דהתם לענין מיזוד הרחקה חשיב גירי דיליה וצריך להרחיק ואפי' [ח]ר' יוסי כמו הרחקת סולם מהשובך חשיב גירי דיליה לענין הרחקה אע"ג דלא חשיב ליה התם אלא גרמא דפטור מתשלומין מ"מ אסור וצריך להרחיק וגן היוצא מתחת הפנים דחשיב מזיק משום דניחא ליה דתיזל ומכה בכח כל כך שאחר גמר כחו יזיק ברוח מצויה וכך משני בלא יחפור ולא דנה להעמיד שמכה כל כך בכח עד שמזיק בכח אדם לבדו בלא רוח דאם כן לא הוה תני לה גבי נזקין דאדם אלא גבי נזקין דאדם: **והא** גרמא בנזקין. מתוך כך נראה דאם שניס הביאו עליס ואור וליבו שניהם ואין בכל אחד כדי ללבות פטור ותימה הוא: **לרבות** כל בעלי קומה. נקונטרס פירש כל ב"ח אבל בירושלמי משמע דמרבי אילנות וכל דבר המחובר והכי איתא התם אי מה הגדים מיוחד שהוא תלוש מן הקרקע אף כל שהוא תלוש מן הקרקע ת"ל או הקמה:

לעולם

סלתא שרגא דההוא ודאי מעשה דידיה גרמו: שלח ביד פקח הפקח חייב וכו': אמר ר"נ בר יצחק מאן דתני ליבה לא משתבש ומאן דתני ניבה לא משתבש מאן דתני ליבה לא משתבש דכתיב [1]בלבת אש ומאן דתני ניבה לא משתבש דכתיב [2]בורא ניב שפתים: לבתה הרוח כולן פטורין: ת"ר [א]ליבה ולבתה הרוח אם יש בלבויו כדי ללבותה חייב ואם לאו פטור אמאי ליהוי [ב]כזורה ורוח מסייעתו אמר אביי הכא במאי עסקינן כגון שליבה מצד אחד ולבתו הרוח מצד אחר רבא אמר כגון שליבה ברוח מצויה ולבתו הרוח ברוח שאינה מצויה ר' זירא אמר כגון דצמרה צמורי רב אשי אמר [3]כי אמרינן זורה ורוח מסייעתו ה"מ לענין שבת [ג]דמלאכת מחשבת אסרה תורה אבל הכא גרמא בעלמא הוא וגרמא בנזקין פטור: **מתני'** [3]השולח את הבערה ואכלה עצים או אבנים או עפר חייב שנאמר [3]כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבעיר את הבערה: **גמ'** אמר רבא למה לי דכתב רחמנא קוצים גדיש קמה ושדה צריכי דאי כתב רחמנא קוצים ה"א קוצים הוא דחייב רחמנא משום דשכיח אש גבייהו ושכיח דפשע אבל גדיש דלא שכיח אש גבייהו ולא שכיח דפשע אימא לא ואי כתב רחמנא גדיש הוה אמינא לא קמה למה לי מה קמה בגלוי אף כל בגלוי ולר' יהודה [ד]דמחייב אנזקי טמון באש קמה למה לי לרבות כל בעלי קומה ורבנן לרבות כל בעלי קומה מנא להו נפקא להו מאו הקמה ורבי יהודה [ה] או מיבעי ליה לחלק ורבנן לחלק מנא להו נפקא להו מאו השדה ורבי יהודה [ו]איידי דכתב רחמנא או הקמה כתב או השדה שדה למה לי לאתויי [ז]לחבה גירו וסכסכה אבניו ולכתוב רחמנא שדה ולא בעי הנך צריכא דאי כתב רחמנא שדה הוה אמינא מה שבשדה אין מידי אחרינא לא קמ"ל אר"ש בר נחמני א"ר יונתן אין פורענות באה לעולם אלא בזמן שהרשעים בעולם ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים תחלה שנאמר כי תצא אש ומצאה קוצים אימתי אש יוצאה בזמן שקוצים מצוין לה ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים תחלה שנאמר ונאכל גדיש ואכל גדיש לא נאמר אלא ונאכל גדיש שנאכל גדיש כבר: תאני רב יוסף מאי דכתיב [4]ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים לרשעים ולא עוד אלא שמתחיל מן הצדיקים תחלה שנאמר [5]והכרתי ממך צדיק ורשע בכי רב יוסף כולי האי נמי לאין דומין א"ל אביי טיבותא הוא לגבייהו דכתיב [6]כי מפני הרעה נאסף הצדיק אמר רב יהודה אמר רב לעולם

מסורת הש"ס

א) [כ"ב כו.], ב) [לעיל כו: ביצה יג.: סנהדרין י: סנהדרין סב: זבחים מו. כריתות יט:], ג) [לעיל ה: לקמן פא:], ד) [לעיל נא. וסס נסמנן], ה) [ד"ה אמר], ו) ר"מ מ"ז, ז) רש"ל מ"ז, ח) [ד"ה זיקא], ט) ל"ל לר' יוסי יעב"ן.

תורה אור השלם

1. וַיַּרְא מַלְאַךְ יְיָ אֵלָיו בְּלַבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסְّנֶה וַיַּרְא וְהִנֵּה הַסְّנֶה אֵינֶנּוּ אֻכָּל: שמות ג ב
2. בּוֹרֵא נִיב שְׂפָתָיִם שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו: ישעיהו נז יט
3. כִּי תֵצֵא אֵשׁ וּמָצְאָה קֹצִים וְנֶאֱכַל גָּדִישׁ אוֹ הַקָּמָה אוֹ הַשָּׂדֶה שַׁלֵּם יְשַׁלֵּם הַמַּבְעִר אֶת הַבְּעֵרָה: שמות כב ה
4. וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֵזוֹב וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן הַדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר: שמות יב כב
5. וְאָמַרְתָּ לְאַדְמַת יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר יְיָ הִנְנִי אֵלַיִךְ וְהוֹצֵאתִי חַרְבִּי מִתַּעְרָהּ וְהִכְרַתִּי מִמֵּךְ צַדִּיק וְרָשָׁע: יחזקאל כא ח
6. הַצַּדִּיק אָבַד וְאֵין אִישׁ שָׂם עַל לֵב וְאַנְשֵׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאֵין מֵבִין כִּי מִפְּנֵי הָרָעָה נֶאֱסַף הַצַּדִּיק: ישעיהו נז א

גליון הש"ס

גמ' או מיבעי ליה לחלק. עיין חולין דף פו ע"ב תוס' ד"ה לחלק וכ"ע:

עין משפט נר מצוה

נב א מיי' פי"ד מהל' מזקי ממון הלכה ז ועיין בהשגות ובמ"מ סמג עשין סז טוש"ע מ"מ סימן תיח סעיף ט ועיין שם בהג"ה ובב"י:
ב [רב אלפס במקומו ועוד בב"ב פ"ב דף קמו]:
נג ג ד מיי' שם הל' ח טוש"ע שם סעיף ב:

לעזי רש"י

פליי"א [פיל"א]. יעה.

מוסף רש"י

סלתא. עליס קטניס דקיס, דהאי ודאי פושע הוא (לעיל כב:). **דמלאכת מחשבת אסרה תורה.** שנתמכה פרשת שבת למלאכת המשכן בויקהל והתם מלאכת מחשבת כתיב (ביצה יג:) שהעושה אותה מתכוין למלאכה גמורה אלא שנגע בשבת או סבור שמלאכה זו מותרת (זבחים מז. וכעי"ז חגיגה י:) שחשב לעשות זאת (סנהדרין סב:) שהשב ונתכוין למלאכה זו עצמה (כריתות יט:).